

Λίγο γούστο

Κινδυνεύω να χαρακτηριστώ αθεράπευτα ρομαντική νοσταλγός του παρελθόντος, αλλά νομίζω πως σαν κι' εμένα σκέφτονται κι' άλλοι. Ζητάς μια βραδυά να πᾶς κάπου, σ' ένα ήσυχο μέρος, για λίγη περισυλλογή ή για χαμηλή κουβέντα με δυό - τρεῖς φίλους. "Αν καταλήξης σε κανένα «καφέ» θά σε καθηλώσουν τὰ περίεργα βλέμματα ή και ή σκέψη ὅτι γίνεσαι ἴσως στόχος κουτσομπολιού. "Επειτα, για να πᾶς ἐκεῖ πρέπει να προηγηθῆ ὅλη ή διαδικασία τοῦ «καλοῦ ντυσίματος», γιατί ὅλα τὰ βλέμματα θά καρφωθοῦν πάνω σου.

"Αν πῆς να πᾶς κάπου για φαγητό, δυό πράγματα θά συμβοῦν. "Η θά σε ξεκουφάνη ή ὀρχήστρα ή θά σε τυφλώσουν οἱ λάμπες «νέου» και οἱ γυμνοὶ τοῖχοι.

Ζητάς κάτι τὸ καλόγουστο και μαζί τὸ λαϊκό, πού να μπαίνης μέσα και να ἀνοίγει ή καρδιά σου, να νοιώθης σαν στο σπίτι σου.

Πρὶν μερικά χρόνια ὑπῆρχαν πολλά τέτοια «στέκια», με τὶς ἴδιες πάντα παρέες και τὸν φιλικὸ ἰδιοκτήτη. Τώρα βρίσκεις δὲν βρίσκεις ἕνα - δυό, ἐκεῖ πού δὲν τὰ παράσυρε ή ρυμοτομία ή τὸ ὕψος τῶν πολυκατοικιῶν. Κι' αὐτὰ ὅμως καταδικασμένα σε πολὺ σύντομη ἐκτέλεση.

Θυμᾶμαι διάβαζα σε ἀγγλική ἐφημερίδα ἕνα τουριστικὸ ἄρθρο κάποιου δημοσιογράφου για τὴν Κύπρο. Δίπλα σ' ὅλα τὰ ὑπὲρ (θάλασσα, ἥλιος, φιλοξενία κλπ.) μᾶς καταχωροῦσε και μερικά ὄχι εὐκαταφρόνητα κατά. Και σαν πρῶτο και καλλίτερο μειονέκτημα, κατά τὴν ἀποψή του εἶναι ή ἔλλειψη καλῶν χώρων ἀναψυχῆς, ἐστιατορίων, καφενειῶν, ταβέρνων.

— Ἀλλά ἄς ἀφήσουμε τοὺς ξένους, πού ἔρχονται και μᾶς βρίσκουν για μερικὲς μέρες (ἔστω κι' ἂν ὁ τουρισμὸς εἶναι βασικὸς για τὸ νησί μας) κι' ἄς πάρουμε ἐμᾶς πού ζοῦμε συνέχεια σ' αὐτὸν τὸν τόπο. Δὲν φτάνει πού μᾶς λείπει τὸ θέαμα κι' ή ὠφέλιμη ψυχαγωγία, ἔχουμε κι' αὐτὸ τὸ μεγάλο κενό: "Ἐνα συμπαθητικὸ περιβάλλον, προσιτὸ ἀλλὰ και καλόγουστο, για να περάσης τὴ βραδυά σου με μιὰ συντροφιά.

— Ἀφορμὴ γι' αὐτὸ τὸ σημείωμα μοῦδωσε μιὰ ταβερνίτσα, ή μόνη ἴσως πού διατηρεῖται στο εἶδος της, στη Λεμεσό. Δίπλα στο λιμάνι, με δυό - τρεῖς ξύλινα τραπεζάκια και ψυσταριά ὅπου σου σερβίρουν ψάρι τῆς σχάρας και καλὸ κρασί. "Ἐνα λαϊκὸ στέκι, περιφρονημένο ἀπὸ τοὺς πολλοὺς πού ὅμως ἔχει ἐκείνη τὴ μαγεία τοῦ ἀληθινὰ κυπριαίου, τοῦ δικοῦ μας.

— Χρειάζονται μήπως πολλά; "Ἐνα βαρέλι κρασί, ἕνα μ'κρό δωματιάκι, ἔστω κι' ἀτόμερο, μερικά πῆλινα πιάτα κι' ἕνα-δυὸ φαγητὰ τῆς ὥρας ή και κρούι μεζέδες.

"Η Ἑλλάδα εἶναι γεμάτη τέτοια μαγαζάκια κι' οἱ ξένοι τὰ κυνηγοῦν ὅπως οἱ μέλισσες τὸ μέλι. Γιατί οἱ ξένοι ξέρουν να ξεχωρίσουν τὸ πηγαῖο, τὸ ἰδιότυπο, τὸ ἀληθινό.

"Ἐχουμε τὶς ἀκρογιαλιές μας, τὸ ὑπέροχο κρασί μας, τοὺς νόστιμους μεζέδες μας, τὰ σουβλάκια μας, ἔχουμε και τὸ θαυμάσιο καλοκαίρι μας! Τὶ λοιπὸν χρειάζεται ἀκόμη; Λίγο γούστο ἴσως.

ΓΛΑΥΚΗ